

Commentaar

Neem vrouwen serieus

De actie 'Zet Klaas op 3' lijkt een groot succes te worden. De achterban van de PvdA verzet zich massaal tegen de vernedering van coryfee Klaas de Vries door het partijbestuur en de kandidatencommissie. Die zetten De Vries op een onverkiesbare plaats voor de Eerste Kamer. Het congres van de PvdA stelt zaterdag de kandidatenlijst voor de senaat vast.

De Vries dreigde het slachtoffer te worden van het rigide vrouwenbeleid van de PvdA. Nu is één derde van de Eerste Kamerfractie van de PvdA vrouwelijk. Dat moet van het partijbestuur precies 50 procent worden, net als in de Tweede Kamer (en in de PvdA-ministersploeg). In het personeelsbeleid van de PvdA is sekse dus belangrijker dan kwaliteit. Dat werkt uiteindelijk in het nadeel van de vrouwelijke kandidaten.

De PvdA kan wat dit betreft veel leren van GroenLinks. Kort geleden bestond de fractie van GroenLinks uit twee mannen (Vendrik en Duyvendak) en zes vrouwen (Azough, Van Gent, Halsema, Karimi, Tonkens en Vos). Niemand maakte daar een probleem van, omdat de vrouwen van GroenLinks in de Kamer groot gezag hadden. Het soortelijk gewicht van de vrouwelijke PvdA-collega's lag op dat moment beduidend lager.

Vrouwen moeten gelijke kansen hebben op een loopbaan in de politiek. Het werven en opleiden van vrouwelijk talent hoort voor elke politieke partij een prioriteit te zijn. Maar een geforceerd quoteringsbeleid werkt averechts. Functionarissen die op grond van hun 'achterstandsticket' hun positie verwerven, worden vaak niet serieus genomen of met afgunst bejegend. De kans dat ze kwalitatief onder de maat zijn, is relatief groot. Uiteindelijk vallen deze 'kneuzen' toch door de mand, en fungeren dan als een negatief rolmodel voor de groep waaruit ze voortkomen.

Een beleid van 'positieve discriminatie' werkt dus negatief uit. Gelukkig hebben vrouwen met ambitie in Nederland kansen genoeg vooruit te komen in de politiek.

Niet te snel juichen

Een doorbraak in de onderhandelingen over Noord-Korea's kernwapenprogramma - wanneer hebben we dat eerder gehoord? Minstens twee keer: in 1994, toen Pyongyang beloofde alle nucleaire activiteiten te staken in ruil voor olieleveranties en de bouw van twee reactoren; en twee jaar geleden, toen Noord-Korea opnieuw instemde met stopzetting van zijn kernwapenprogramma. Dat zouden zijn vijf gesprekspartners (China, Japan, Zuid-Korea, VS en Rusland) belonen met economische hulp en veiligheids garanties.

Maar beide keren bleek de Noord-Koreaanse wil tot naleving van de overeenkomst beperkt. Het akkoord van 2005 ging zelfs al binnen een maand in rook op omdat de VS geen hulp wensten te verstrekken voordat Noord-Korea de eerste stappen had gezet naar ontmanteling van zijn nucleaire installaties, terwijl Pyongyang een voorafgaande handreiking van de Amerikanen verlangde. Het is dan ook bepaald niet gezegd dat met het jongste principeakkoord een nieuw hoofdstuk aanbreekt voor Oost-Azië. Daarvoor is het bewind van Kim Jong-il te onberekenbaar en daarvoor moeten nog te veel losse eindjes worden vastgeknoopt.

Maar in elk geval is één ding beter geregeld dan bij voorgaande afspraken. Voor de eerste fase is namelijk een stappenplan overeengekomen, waardoor er minder snel onenigheid kan ontstaan over wie wat wanneer moet doen. Noord-Korea moet binnen zestig dagen de kernreactor in Yongbyon stilleggen, met inbegrip van de opwerkingsfabriek waar plutonium wordt geproduceerd. Op hun beurt zullen China, Zuid-Korea, Rusland en de VS dan 50 duizend ton olie leveren; tevens zal Washington de eerste stappen zetten om Noord-Korea te schrappen van de lijst van staten die het terrorisme steunen.

Of het beoogde wapenbeheersingsproces deze openingsfase overleeft, zal vooral worden bepaald door de druk die China kan en wil uitoefenen. Want bij alle onzekerheid over Kim Jong-ils intenties is het niet te gewaagd te veronderstellen dat de Chinese steun voor de VN-sanctieresolutie van drie maanden geleden de meeste indruk heeft gemaakt in Pyongyang.